

Hồn Đản, Nói Không Với Cái Chết Sao!

Contents

Hồn Đản, Nói Không Với Cái Chết Sao!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	20
15. Chương 15	20
16. Chương 16	22
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	25
20. Chương 20	26
21. Chương 21	27

Hồn Đản, Nói Không Với Cái Chết Sao!

Giới thiệu

Ngày đó, Trầm Dịch về nước, Sở mặc không có ra sân bay đón hân. Lại không nghĩ rằng ba năm sau

1. Chương 1

Ngày đó, Trầm Dịch về nước, Sở Mặc không có ra sân bay đón hân.

Lại không nghĩ rằng ba năm sau gặp nhau, cứ nhiên là phương thức như này đây.

Sở Mặc trang điểm đậm, trên người mặc hồng bào nhìn thấy chủ tịch muội tử mang về một tên cứu tràng* , sắc mặt liền thay đổi.

*Cứu tràng : Người giúp đỡ khi ta gặp tình huống khó khăn.

Đáng lẽ lúc này, thứ mà chủ tịch muội tử thấy phải là Sở Mặc tạc mao như mọi khi, thế mà bây giờ lại kì lạ im lặng không hiểu nổi.

Dù sao mình chỉ đi trễ một chút thôi mà, chẳng lẽ vì vậy dẫn đến người này biến thành bình thuốc nổ ?

Kỳ thật em gái à, em không biết mình mang về chính là vật kích nổ mang tên Trầm Dịch a!

Chủ tịch muội tử đưa quần áo cosplay cho Trầm Dịch, sau đó nhờ một gã trong hội đi theo giúp đỡ hân mang mấy phụ kiện. Tiện thể, nhờ tên kia nói kịch bản cho Trầm Dịch biết như thế nào luôn.

Đội Trầm Dịch đi xa, Sở Mặc nghiêm mặt, lớp trang điểm có chút vụn vẹo : “Làm sao cậu tìm được người này ?”

Chủ tịch muội tử tất nhiên là không biết ân oán oán giữa hai người, nhớ tới quá trình tìm được Trầm Dịch còn có chút hưng phấn: “A! Là như vậy, tớ mới đi không bao lâu liền nhìn thấy anh trai này dễ nhìn. Oa oa, thật sự là bộ dạng cực phẩm, khí suất lại siêu phù hợp với hình tượng đế vương Viêm Lạc!”

Khoẻ miệng Sở Mặc hung hăng nhếch lên. Cái tên Trầm Dịch mặt than, bộ dạng lúc nào cũng như núi tuyết thế mà lại phù hợp với khí chất đế vương Viêm Lạc thâm tình?! Chủ tịch à, cậu đui rồi sao!

“Lão tử không muốn thành một đôi với hân.” Sở Mặc nghiêm túc. Nói xong liền định tháo phụ kiện với quần áo , tính toán chạy lấy người.

Chủ tịch muội tử vội vàng kéo cậu lại : “Này này, làm sao vậy Sở Mặc? Cậu không nghĩ rằng lần này cos đế vương với hồ yêu rất rất giống sao?”

Sở Mặc bắt đắc dĩ vịn trán : “Đối diện với khuôn mặt kia, lão tử làm không nổi động tác của hồ yêu Vũ Tử, chỉ nghĩ muốn chém người.”

Chủ tịch muội tử run khoé môi.

Lúc này, Trầm Dịch đã đổi quần áo cùng với hoá trang xong, huyền sắc long bào này trước kia dựa vào thân hình của Tiểu Hắc đặt làm nên mặc trên người Trầm Dịch có chút chật.

Huyền sắc long bào, hơn nữa lại là Trầm Dịch lạnh lùng, bộ dáng băng sơn. Dù thế nào cũng là lãnh đạm đế vương công!

Thao, nghĩ gì mà phù hợp với tư thái đế vương Viêm Lạc thâm tình chứ.

Sở Mặc nhìn Trầm Dịch, ở trong lòng thầm mắng.

Nhưng chủ tịch muội tử cùng các thành viên khác trong hội lại vô cùng hài lòng. Sở Mặc tùy ý tìm một hàng ghế nhỏ ngồi xuống, nhìn một đồng em gái vây quanh Trầm Dịch líu ríu giới thiệu nội dung vở kịch.

Hừ, mị lực ghê gớm thật.

Trước kia một đồng nữ sinh vây quanh người, bây giờ lại là một đồng em gái vây quanh người.

Ể, không khí tự nhiên lại thê lương như vậy.

Sở Mặc nhìn Trầm Dịch bị một đồng em gái vờn quanh, càng xem càng nháo tâm.

Buồn bực đứng dậy, “Lão tử không diễn nữa, đi đây!”

Mới vừa bước được hai bước, đã bị Trầm Dịch ngăn lại. Vẫn là khuôn mặt lạnh lùng ngàn năm, hấn cúi đầu nhìn Sở Mặc, “Sở Mặc, đừng nháo.”

***!

Cơ thể Sở Mặc cứng đờ, ở trong lòng thầm mắng, sau đó ngẩng đầu quan sát Trầm Dịch, mỉm cười: “Lão tử cùng cậu rất quen thuộc sao? Lão tử chính là không muốn cùng cậu thành một cặp nên cậu không thích sao? Không thích thì nên nói với chủ tịch của hội mới phải chứ?”

Sau đó dùng tay đẩy hấn, di, không di chuyển được?

Rất đặc biệt muốn đánh người! Con mẹ nó, bùng ra!

Chủ tịch muội tử nhìn thấy vẻ mặt cười đê tiện của Sở Mặc, không đành lòng nhìn thẳng sang hướng khác.

Mà Trầm Dịch bình tĩnh nắm tay Sở Mặc đặt ở trước ngực, ánh mắt liếc về phía người phụ trách chụp ảnh. Em gái hiểu ý liền nâng máy ảnh lên chụp ” tanh tách”.

Sở Mặc sững sốt, lòng bàn tay truyền đến độ ấm quen thuộc, suy nghĩ giây dựa cũng bị đối phương chế trụ không thể động dậy.

Mẹ nó! Đau nha !

Một lúc sau, quá trình quay chụp Sở Mặc bị Trầm Dịch “khống chế” cuối cùng cũng hoàn thành.

Chủ tịch muội tử vui vẻ hỏi người ta số điện thoại liên hệ, nói cái gì lần quay tiếp theo sẽ còn tìm hấn.

Tìm tìm cái con khỉ!

Sở Mặc ngồi một bên xoa cổ tay có hơi đau, trong lòng thầm mắng.

Về đến nhà, việc đầu tiên Sở Mặc làm chính là rửa mặt, sau đó liền xoa lên các loại đồ bảo dưỡng.

Mỗi khi cosplay thường phải trang điểm rất dày, đối với làn da hoàn toàn không tốt. Tuy rằng Sở Mặc thiên sinh lệ chất (.), nhưng mà cũng cần phải bảo dưỡng.

Tắm rửa xong xuôi, cả người dễ chịu trở về phòng mở máy tính, lên QQ.

Phòng chat của hội cos đang ầm ĩ vô cùng.

Chụp ảnh – Thuần Sắc: Anh anh anh~ Hôm nay cứu trằng thật là đẹp trai quá à... anh anh anh, tui chết cũng viên mãn anh anh anh.

Chủ tịch – Hiểu Phong: Hừ hừ! Lão nương thật vất vả mới tìm được tên cứu trằng cực phẩm thế này, vậy mà đứa nhỏ Sở Mặc kia lại giận dỗi gì đó bảo không thích hợp! Làm lão nương cứ thấp thỏm lo sợ “dễ nhìn” chịu không nổi mà bỏ đi mất!

Hồ yêu – Sở Mặc:

Hậu kỳ – Hồng Đồng Đồng: A a a a a hình ảnh đẹp quá à! Thuần Sắc kia, cậu có phải chụp mấy tấm giữ làm của riêng rồi không?! Nhanh giao ra đây ! ! !

Chụp ảnh – Thuần Sắc: Chậc! Lão nương là cái loại người này sao! Phong bì đựng ảnh bị cậu vợ vét sạch sẽ đến nỗi một nhánh cây cũng chẳng còn! Anh anh anh. . .

.

Cả hội tiếp tục cãi nhau, hậu kỳ muội tử im lặng một lúc liền gửi vài hình ảnh đã chỉnh sửa qua.

Sở Mặc đảo mắt liếc một cái, khóe miệng kéo xuống. Trong đầu muốn *** chạy đi đánh người ! ! !

Mẹ nó! Trên mặt lão tử đồ ửng thế này là bị cô photoshop đi?! Muội tử thật lợi hại nha, photoshop đồ ửng thật là tự nhiên!

**! Lúc ấy, vẻ mặt kia của lão tử là biểu tình rối rắm thế nào lại bị cô chỉnh thành bộ dáng chống cự thẹn thùng! Lão tử phải bái phục cô a muội tử! ! !

Đệt! Làm sao chỉnh được ánh mắt kinh ngạc ngại ngần hay thế! Rõ ràng lúc ấy lão tử chỉ có kinh ngạc không có yêu thích cái gì hết, biết không! ! !

.

Xem xong toàn bộ ảnh chụp đã chỉnh sửa qua, Sở Mặc ôm lấy ngực.

Hậu kỳ muội tử! Lão tử bội phục sát đất kĩ thuật của cô! Mẹ! Nó ! ! !

2. Chương 2

Kỳ thật hôm nay Sở Mặc tạc mao các loại khi quay chụp trên đường là có nguyên nhân cả.

Cậu thê, đời này ghét nhất là bị Trần Dịch nói với mình câu kia : “Sở Mặc, đừng nháo.”

Lão tử nháo đại gia người à ! ! !

Ba năm trước đây, Sở gia tiểu tử cùng Trần gia tiểu tử đã quen nhau từ khi còn chơi ngựa gỗ song song thi vào trường phổ thông, sau đó dự định cùng nhau thi vào đại học H, lại bởi vì cú điện thoại của mẹ Trần Dịch ở phía bên kia bờ đại dương mà thay đổi.

Mẹ Trần Dịch từ rất sớm đã bỏ ba Trần Dịch mà sang Mỹ tái giá cùng với một phú thương.

Hiện tại chờ Trần Dịch trưởng thành mới đáng thương hề hề nói phải cho hắn sang Mỹ đi học, nói cái gì mà để bù đắp tình thương của mẹ thiếu thốn nhiều năm.

Ta khinh!

Sở Mặc tạc mao.

Rõ ràng là do bà không sinh được con nữa nên phú thương kia muốn vứt bỏ bà, sau đó bà liền lợi dụng Trần Dịch để vớt vát lại!

Lời này Sở Mặc tất nhiên là không dám nói trước mặt Trần Dịch, chỉ có thể tức giận mắng ở trong lòng.

Ở sân bay, Sở Mặc nhìn thấy Trần Dịch đang vận chuyển hành lý cách đó không xa, hơi hơi có chút rối rắm. Nhưng trong chốc lát giống như đã hạ quyết định.

“Trần Dịch, tôi thích cậu, cậu không cần đi được không?”

Thân thủ giữ chặt tay áo Trần Dịch, Sở Mặc đỏ mặt nói với Trần Dịch những lời này sau đó liền cúi đầu không dám ... ngẩng lên nhìn hắn nữa.

.

“Xin lỗi.” Bàn tay Sở Mặc đang nắm tay áo Trần Dịch rớt xuống, đột nhiên ngẩng đầu lại đối diện với ánh mắt lạnh như băng của đối phương.

“Tôi không thích con trai.” Trần Dịch lạnh lùng mở miệng.

Sở Mặc gượng cười, “Nhưng. rõ ràng trước kia cậu.cậu có nói thích tôi.”

“Bất quá là lời nói đùa thôi, sao là thật được .”

Đại sảnh sân bay vang lên âm thanh máy móc lạnh như băng thông báo cho hành khách đi Mỹ mau lên máy bay.

Trần Dịch nhú mày, nhìn thấy Sở Mặc đang cúi đầu trộm rơi nước mắt, “Sở Mặc, đừng náo loạn. Tôi đi đây .” Rồi sau đó không chút do dự mà tiêu sái bước vô cửa.

“Thao!” Tại sao lại nhớ tới tên hỗn đản nào đó rồi.

Sở Mặc vậy vậy mái tóc còn đọng nước, mắng một tiếng, chỉ là ánh mắt còn có chút mờ mịt.

Vài ngày sau, hậu kỳ muội tử thần tốc hoàn thành tốt thành phẩm cuối cùng, đăng nhanh trong phòng chat của hội để mọi người cùng thưởng thức.

“Viêm Lạc, người buông.”

“Không, đời này cũng không bao giờ thả ra.” Đế vương mặc huyền sắc long bào nắm tay của hồ yêu đặt trước ngực, vẻ mặt thâm tình quan sát hồ yêu quyến rũ thẹn thùng. (Sở Mặc nôn : Trên mặt đỏ ửng là do đau đó mấy cha ! ←_← Hồng ai tin tưởng sao?)

“Nhưng mà ta là yêu còn người là người, chúng ta sao có thể.”

“Ta mặc kệ.” Trên chiếc giường màu vàng hoa văn hình rồng, hồ yêu quần áo rối loạn bị đế vương áp chế, lộ vẻ mặt ngượng ngùng. (Hứ ! Đổ thử nếu là người bị người ta áp như vậy xem, người có ngượng ngùng hay không ngượng! ←_← Cậu mới không thừa nhận là khi đó cậu thật sự thẹn thùng đâu.)

“Viêm Lạc.” Hồng bào nhăn nheo vươn lại trên người, hồ yêu xoay người vuốt nhẹ mặt đế vương, đôi mắt lộ vẻ buồn bã. (Lão tử chỉ diễn thôi ! Chỉ diễn thôi!)

“Thật có lỗi Viêm Lạc, ta cứ như vậy mà đi không từ giả. Nhưng ta và người vốn dĩ khác biệt, chung quy không thể gần nhau cả đời. Ta đi rồi, tin tưởng người sẽ tìm được người khác tốt hơn ta.” Cảnh tượng chuyển đổi, đế vương vẻ mặt cô đơn ngồi ở ghế dựa, trong tay giữ một bức thư ngập chữ, trước mắt ầm ầm hiện lên bộ dáng hồ yêu chấp bút ngồi viết.

Sau đó là cảnh đế vương từ bỏ giang sơn, một đường tìm kiếm hồ yêu đã rời đi.

Cuối cùng, hai người hội ngộ ngay tại rừng phong.

Lúc này mới chỉ là đầu thu, lá phong còn chưa hồng thắm. Hồ yêu mặc hồng y xinh đẹp tùy ý tựa vào một gốc cây phong nhẹ nhàng vuốt tóc, cười khê: “Cuối cùng vẫn là bị người tìm được.”

Chủ tịch – Hiếu Phong: anh anh anh. Không cảm động chính là bị vô cảm nha TVT

Chụp ảnh – Thuần Sắc: anh anh anh. Không cảm động chính là bị vô cảm nha TVT+1, cái này là do tui tự quay sao?

Tạp vụ – Đại Hà: anh anh anh, mấy người đừng “anh ” nữa , để tui. Rất cảm động đó.

Phó chủ tịch – Hiếu Nguyệt: Dành một lời khen ngợi cho hồ yêu! Khả năng diễn xuất của hán tử cứu tràng cũng thật tuyệt vời! Lão tử sẽ đi tìm cậu.

Hồ yêu – Sở Mặc: – – bây giờ tìm hán?

.

Moá! Cậu nghĩ đây là máy chơi game ở trung tâm mua sắm sao?! Tùy tay điều khiển cần gạt là có thể gọi cừu vui về tới liền sao?!

Khụ khụ, tuy rằng tên cứu tràng dễ nhìn kia không phải cừu vui về.

3. Chương 3

“Bíp bíp” Loa thông báo nhỏ phía bên phải chớp động, là một lời mời xin vào phòng chat. Sở Mặc nhìn thấy avatar cùng với thông tin vạn năm không đổi của đối phương, khóe miệng vừa kéo, vừa hung hăng ấn vào nút [từ chối].

Chủ tịch – Hiểu Phong: A a a a a ! ! Cứu tràng dễ nhìn ngày đó xin vào hội kìa a a a ! ! Hoan nghênh ! !

Chụp ảnh – Thuần Sắc: Tung hoa! *,*:. ()/\$:*. °* . Hoan nghênh dễ nhìn! ! !

Tai nạn xe cộ ing- Tiểu Hắc: QAQ Hoan nghênh cứu tràng đẹp trai, tui yêu cậu !

Hồ yêu – Sở Mặc: TVT Tiểu Hắc, cái tên hỗn đản này! Ta muốn giết người a a a a a ! ! ! [dao nhỏ]

Phó chủ tịch – Hiểu Nguyệt: Hoan nghênh anh đẹp trai ! Cảm ơn lần trước đã giúp đỡ bọn tui ! Sẽ hậu tạ sau!

Tạp vụ – Đại Hà: Hoan nghênh người mới!

Trầm cố ý -: Chào mọi người.

Sau đó, trong hội lại là một trận kinh động. Sở Mặc xem liền tạp mao, thế mà lại nhắm mắt làm ngơ, đóng phòng chat.

Cùng lúc đó, loa thông báo tin nhắn chớp chớp. Sở Mặc nhắm mắt — mỗi lần chủ tịch chủ động tìm cậu để trò chuyện thì tuyệt đối không phải chuyện tốt!

Cam chịu số phận mở tin nhắn, quả nhiên.

Hiểu Phong bắt tàn nguyệt : Anh anh anh, Sở Mặc Mặc.

Hiểu Phong bắt tàn nguyệt : Oa, oa thực xin lỗi!

Hiểu Phong bắt tàn nguyệt : Vừa rồi anh đẹp trai xin số di động của cậu !

Hiểu Phong bắt tàn nguyệt : Tổ kích động quá liền cho luôn... anh anh anh /(o)/

~~Bắt đầu tạp mao _ Sở Mặc:

Bắt đầu tạp mao _ Sở Mặc: Sau khi khai giảng, tự mình tới nộp mạng cho ta.

Sau đó bực bội đóng QQ, Sở Mặc tạp mao: Phong Hiểu Tàn, người tìm đường chết a a a a a ! ! !

Di động mới mua bỗng dưng kêu vang không ngừng, hơn nữa lại là bản nhạc chuông sến súa mà Sở Mặc thiết lập.

Sở Mặc liếc dãy số hiện trên màn hình, càng bực bội hơn.

Cậu không bắt máy, mặc kệ di động cứ vang lên như vậy. Tiếng vang kéo dài vài phút sau, đối phương tựa hồ buông tha cho mà đổi thành gửi tin nhắn: “Sở Mặc, mở cửa.”

Sở Mặc sững sốt, vọt tới trước cửa nhà mình rồi he hé mở ra, trước mắt cậu không phải Trầm Dịch thì còn là ai?

Mẹ Sở Mặc đeo tạp dề từ phòng bếp đi ra, vừa lau tay vừa phàn nàn: “Sở Mặc, con làm gì vậy ? Chuông cửa vang lâu như vậy mà không chịu mở cửa. O? Trầm Dịch?! Con đã về nước rồi ?!”

Trầm Dịch gạt đầu, vẫn là vẻ mặt bình tĩnh — có lẽ, nói là mặt than thì hợp hơn.

Sở Mặc nhìn thấy phía sau Trầm Dịch là hai chiếc va-li, thắc mắc : “Hành lý này là sao? Chuyện gì xảy ra?”

“Nhà mới đang sửa sang, chuẩn bị chuyển đi. Ba tôi bảo tôi có thể đến nhà cậu ở tạm.” Sau đó nhìn quanh căn phòng nhỏ Sở Mặc thuê gần trường học.

———— có thể đến nhà cậu ở tạm.

Không đợi Sở Mặc tạp mao, mẹ Sở Mặc đã vui vẻ đón Trầm Dịch tiến vào, nhân tiện đá Sở Mặc một cước: “Xú tiểu tử, còn không mau đem hành lý vô cho người ta.”

Trầm Dịch, lão tử ****! ! !

Sở Mặc xách hai chiếc va-li, vẻ mặt bi phẫn đi theo sau vào phòng.

Cuối cùng, thương nghị đã quyết định. Mấy ngày tiếp theo, Trầm Dịch sẽ ngủ ở khách phòng*, Sở Mặc hảo hảo chiều cổ người ta.

*Khách phòng : Gian phòng dành riêng cho khách ở, khác với phòng khách.

Có thương nghị sao?! Hoàn toàn là do các người tự biên tự diễn quyết định hết!

Sở Mặc ôm nỗi hận gật đầu, ngại mẹ già ở đây nên không dám tạc mao.

Mẹ Sở Mặc vừa lòng gật đầu, “Mẹ phải đi rồi, đồ ăn mới vừa làm xong, các con ăn đi! Sở Mặc, tiểu tử con phải chiều cổ Trầm Dịch thật tốt, biết không?!”

Sau đó, Sở Mặc lại bị đá một cước.

Sở mẹ đi được một lúc sau, trong phòng khách chỉ còn hai người.

. Im lặng.

“Lão tử đi lấy cho cậu chén dưa! Muốn ăn thì lấy trong tủ lạnh!” Sở Mặc không được tự nhiên mở miệng, đi vào phòng bếp cầm hai bộ chén dưa.

Trầm Dịch rửa sạch tay rồi ngồi ngay ngắn ở ghế dựa. Vẻ mặt nghiêm túc.

Đột, chẳng lẽ người này ở nước ngoài lâu quá liền tính cầu nguyện trước khi ăn cơm?!

Sở Mặc rùng mình một cái.

Ăn cơm xong, Sở Mặc ở phòng bếp rửa chén, lâu lâu ngẫu nhiên liếc mắt nhìn Trầm Dịch đang dùng máy tính xách ở phòng khách.

Đế vương Viêm Lạc có thể vì hồ yêu Vũ Tử mà từ bỏ cả giang sơn. Tại sao cậu không muốn vì tôi mà từ bỏ xuất ngoại chứ ?

Sở Mặc rũ xuống ánh mắt, rồi sau đó cười tự giễu.

Ừ đã quên mất, cậu không thích con trai.

4. Chương 4

Rửa bát đĩa sạch sẽ xong, Sở Mặc bước vào phòng khách. Trầm Dịch ngồi ở sofa chăm chú đánh chữ trên máy tính xách tay, Sở Mặc ngồi phía bên kia sofa cầm điều khiển từ xa TV mà ấn lung tung.

Cả phòng khách trừ bỏ âm thanh TV vọng lại chính là tiếng gõ bàn phím từ máy tính của Trầm Dịch.

Sở Mặc cảm giác chính mình có chút khó chịu.

Vì thế quay đầu, nhìn Trầm Dịch: “Tại sao cậu lại quay trở lại?”. Biểu tình có biết bao nhiêu rồi rầm.

“Có việc.” Quyết đoán là phong cách của Trầm Dịch, ngôn ngữ ngắn gọn quý như vàng.

“Ừm.”

“Vậy cậu tính khi nào thì trở về?”

“Không biết.”

Vì thế không khí tiếp tục trầm mặc xuống.

Sở Mặc thật sự là chịu không nổi bầu không khí như vậy, nhưng mà cậu lại không thể giống như trước mà lú lú nói không ngừng với hắn được. Hiện tại ngẫm lại, bản thân trước kia chẳng khác gì con chim sẻ, Trầm Dịch nhất định là phiến mình muốn chết.

“Tôi sẽ chuyển tới học tại đại học H.” Trần Dịch đột nhiên mở miệng, giữ lại Sở Mặc đang chuẩn bị trở về phòng.

Hừ! Tại sao mỗi lần Trần Dịch cậu tự mình bắt chuyện thì luôn thông báo những chuyện khiến người kinh sợ vậy?!

Sở Mặc lập tức lại nhủ mày: “Cậu chuyển đến đại học H để làm chi? Chẳng lẽ là coi trọng em gái nào của trường tôi rồi? Tốt thôi, coi trọng ai thì nói với ca một tiếng, ca giới thiệu cho cậu.”

Sở Mặc làm điệu bộ anh em tốt hiểu biết nhau mà vỗ vỗ bả vai Trần Dịch

Người này, Trần Dịch quan sát bộ dạng không được tự nhiên – chết cũng không nguyện gặp kia. Tốt thôi, hiện tại cứ khôi phục trạng thái trước kia đã.

Ý thức được phản ứng của bản thân, Sở Mặc hận không thể tự tát vào miệng mình.

Mày hay lắm! Nói sẽ xa lánh hẳn !!! Sở Mặc à, cái ** miệng của mày sao lúc nào cũng đi trước suy nghĩ vậy !!!

“” Trần Dịch liếc Sở Mặc một cái, lại cúi xuống nghịch máy tính.

Chết tiệt!

Sở Mặc mắng một tiếng, quay trở về phòng mình chơi.

Lão tử mặc kệ người.

Hội cos vẫn đang chat sung sức, Sở Mặc phát hiện Trần Dịch cũng tham gia trong đó, bị đùa giỡn và vãn vãn cũng không phản ứng.

Thành quả hậu kì muội tử làm lần trước đã được đăng lên Weibo, tuyên truyền muội tử gửi một đường link trong hội. Vì thế, mọi người tham dự quay chụp đều háo hức ấn vào xem.

Lần này, thành phẩm của hội đúng là cực phẩm. Mới chỉ đăng lên chưa bao lâu, đoạn video đã được mấy trăm like.

Cho nên, thời điểm Sở Mặc mở Weibo ra, kinh ngạc chừng hai phút mới lấy lại tinh thần.

Hầu hết bình luận nói cái gì mà để vương Viêm Lạc với hồ yêu Vũ Tử đúng là hảo xứng, không khí giữa hai người không ngờ lại hoà hợp vậy.

****, ai cùng hẳn không khí hoà hợp chứ!

Sở Mặc đè mạnh con chuột, chửi rửa một câu rồi thoát ra ngoài.

Ngày mai sẽ bắt đầu đi học lại, nghĩa là mình cũng phải đi chung với tên Trần Dịch kia?

Cửa phòng bỗng nhiên vang lên tiếng gõ. Sở Mặc mở cửa, lại bị bộ dạng của Trần Dịch làm cho kinh sợ.

Trần Dịch hình như vừa mới tắm rửa xong, mái tóc đen còn đọng lại những giọt nước, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm ngang lưng. Nửa người hoàn mỹ phía trên hoàn toàn phơi bày trước mắt Sở Mặc.

Mẹ nó! Dám dụ dỗ lão tử bằng cách khoe dáng người à!

Sở Mặc trong lòng yên lặng nghĩ.

Trên bụng lão tử, cũng có. thịt đó !

“Mấy sậy.” Trần Dịch mở miệng, kéo suy nghĩ của Sở Mặc quay về.

“Nga.” Nguyên lai là mượn mấy sậy của mình. Trong lòng Sở Mặc có mất mát nho nhỏ, nhưng cậu có chết cũng không nói lý do.

5. Chương 5

Trầm Dịch ngồi ở trong phòng của mình rơi vào trầm tư.

Hắn trở về là quyết định đúng sao? Hay là từ bước đầu tiên là hắn đã sai lầm rồi?

Kỳ thật ba năm trước ở sân bay, khoảnh khắc nghe Sở Mặc thổ lộ với chính mình, tâm của hắn cũng rất rung động. Nhưng cứ cho là bản thân hắn quá nhất gan đi, không dám chấp nhận Sở Mặc, không dám cùng với cậu đối mặt tương lai. Chỉ có thể né cậu xa xa.

Những ngày đầu ở nước ngoài rất không thoải mái, hắn nghĩ chỉ vì đã quen có cái đuôi lải nhải bên cạnh chính mình, qua mấy ngày này thì sẽ tốt thôi. Nhưng mà sau đó, hắn mới phát hiện bản thân vô cùng nhớ cái đuôi nhỏ tên Sở Mặc vẫn hay đi theo phía sau mình trước kia. Loại nhớ nhung này tích lũy qua ngày tháng, đã gần như muốn bùng nổ.

Sở Mặc, tôi thua, tôi vì nhớ cậu mà đã thua mất, tôi trở về.

Trầm Dịch nằm trên giường, dùng gối úp lên mặt mình. Thời điểm hắn xuất hiện trước mắt Sở Mặc có thể thấy thái độ cậu tựa hồ rất không thích. So với trước kia, cậu càng dễ tức giận hơn.

Bạn bè ở nước ngoài biết chuyện giữa hai người bọn họ, dạy hắn làm như thế nào để đem tâm Sở Mặc quay trở về. Ngay bước đầu tiên đã thất bại?

Thật ra mỗi bạn bè đã chỉ giáo hắn như này, trước tiên hãy thể hiện một bộ dạng ôn nhu sẵn sàng chậm rãi cảm hóa, sau đó thường thường lộ vẻ quyến rũ một chút.

Chính là __,= chiến thuật này mà cho cái tên mì chưa lên men Trầm Dịch sẽ thành công sao?!

OTZ

Quên đi, vẫn là dựa vào chính mình.

6. Chương 6

Ngày khai giảng, Sở Mặc ngồi ở vị trí cũ. Quả nhiên nhìn thấy Trầm Dịch được hiệu trưởng dẫn vào lớp mình.

Mì chưa lên men này, rốt cuộc muốn làm gì?

Vừa đúng lúc, mỗi mặt than dừng tầm mắt ở trên người Sở Mặc. Sở Mặc hung hăng trừng lại, hận không thể trực tiếp biến cậu mất thành hai thanh đao chém chết Trầm Dịch.

Năm đó rõ ràng dứt khoát đi như vậy, còn trở về làm mợ gì. Rõ ràng biết mình còn thích hắn, là cố ý đi? A? Tuyệt đối là cố ý!

Hai người tầm mắt giao nhau. Trầm Dịch không sợ hãi mà mở miệng, “Thầy giáo, em muốn ngồi kế bên Sở Mặc.”

Thầy giáo gật đầu, “A, thì ra các em đã biết nhau trước.” Lập tức lại có chút lo lắng nói: “Chỉ là tính tình bạn học Sở Mặc đây có chút không tốt.”

Con mẹ nó! Ông mới tính tình không tốt! Cả nhà ông đều tính tình không tốt! Toàn bộ tiểu khu của ông cũng...! Ách, trừ bỏ nhà của tôi thì toàn bộ đều tính tình không tốt! __

Sở Mặc nghĩ đến đây liền thật hối hận, lúc trước thuê phòng lại cư nhiên không biết đại bộ phận giáo viên của đại học H đều sống ở nơi này. Cả ngày cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, thường thường còn đi thăm hỏi các gia đình. Tuy rằng đôi khi có thể qua nhà giáo viên ăn cơm kén, xử lý quan hệ sau đó xin cho điểm cuối kỳ qua. Nhưng mà không phải chuyện gì cũng tốt!

Thời điểm gương mặt cậu còn trang điểm đậm, đeo tóc giả và mặc đồ cos trở về, Có mấy giáo viên ngẫu nhiên đi qua liền nhận thấy, lại kéo cậu ra răn dạy một trận. Cái gì mà không biết lo lắng cho việc học tập, chỉ biết cả ngày làm mấy trò loạn thất bát tao này. — Nếu như bị bọn họ biết mình còn thích con trai, không phải mỗi ngày đều có người gõ cửa nói về tư tưởng giáo dục sao?

Trầm Dịch khẽ gật đầu: “Ân.” Rồi tự giác ngồi bên cạnh Sở Mặc.

Một ngày khai giảng đơn giản chỉ là thầy giáo ở phía trên nói liên miên cần nhận cái gì đó, tiếp theo sẽ muốn tuyển ban cán sự linh tinh cho lớp. Kỳ thật việc này hoàn toàn do lớp của Sở Mặc bọn họ tự bầu, muốn tìm người là có thể tìm được.

Phong Hiểu Tàn với Hiểu Nguyệt chính là chủ tịch và phó chủ tịch của hội cos. Hai cô là chị em song sinh, học chung lớp với Sở Mặc. Hai người liếc nhau, sau đó bắt đầu kể tai nói nhỏ với những người xung quanh, không biết mưu đồ bí mật gì. Sau đó, thời điểm giáo viên tuyên bố danh sách ban cán sự đích thì rất cục mới biết mưu đồ của bọn họ.

=_=, Mẹ nó, chức lớp phó văn nghệ chẳng phải do một muội tử đa tài đa nghệ gì đó đảm đương sao! Hắn một đại lão gia (.) làm lớp phó văn nghệ là thế ế nào! Còn có! Cái tên Trầm Dịch vừa mới chuyển đến có thể làm lớp trưởng sao? A! Nhưng dù sao cho hắn làm lớp trưởng cũng có lợi =v= Trầm Dịch liếc mắt thấy biểu tình của Sở Mặc cười thành thế này =v=, khóe miệng khẽ co rút. Ước chừng là biết Sở Mặc đang suy nghĩ cái gì.

Giáo viên vừa đi, một nửa muội tử trong lớp đúng như dự đoán vây quanh hai người, ánh mắt lấp lánh.

“Này này này, bạn học Trầm Dịch! Bạn chính là cứu tràng hán tử ngày đó cos đế vương Viêm Lạc à?”

“Bạn học Sở Mặc! ! Cậu với bạn học Trầm Dịch có phải là loại quan hệ [khụ khụ] kia?”

“Ôi ôi! Về mặt của Sở Mặc trong ảnh chụp hảo then thùng ~ Ôi mẹ ơi, tôi cứ tưởng cậu yêu người ta thiệt luôn đó chứ ~” Một nữ ôm ngực.

Sở Mặc khóe miệng kéo lên, cậu mới là muốn ôm ngực — Mẹ nó, yêu đương con khi...

Một nữ ngồi phía sau Sở Mặc thanh thoi lau móng tay màu đỏ thắm, ánh mắt cũng chưa nâng: “Ai, nghe nói có người thấy tôi làm xong thành quả liền hung hăng chửi rửa. Tôi bắt quá chỉ là nói thật bản chất ngạo kiều thụ của ai đó mà thôi a ~ ân hử ~” Thì ra là hậu kỳ muội tử.

Mặt Sở Mặc càng ngày càng đen, “Hong! Đồng! Đồng!”

Hồng Đồng Đồng nâng ánh mắt, nhìn thấy Sở Mặc, mỉm cười: “Tôi chỉ nói cậu là thụ, cũng không có gì quá đáng ~ Nhìn cậu cứ như tự nhận ngầm ấy.”

“Cô đi chết đi!” Sở Mặc cắn hận cào cào tóc.

“Bạn học Trầm Dịch, cậu với Sở Mặc có phải hay không.” Ánh mắt đáng khinh.

“.” Sở Mặc hắc tuyến.

Xong rồi, lớp này không ngờ lại có nhiều hủ nữ như vậy. Lão tử muốn chuyển lớp ! ! !

“Ân.” Trầm Dịch lạnh nhạt gật đầu.

Sở Mặc sững sốt, quay đầu nhìn Trầm Dịch, nhú mày: “Cậu không phải không thích.”

“Đi thôi.” Lời nói còn chưa tuôn ra hết liền bị Trầm Dịch cắt ngang.

Trầm Dịch đứng dậy lôi Sở Mặc ra ngoài: “Tôi đói bụng.”

“A a a a a a a a ! ! ! !” Một đám muội tử phía sau vô cùng kích động.

— Cậu đói bụng thì liên quan cái rắm gì tới lão tử, lão tử cũng sẽ không nấu cơm.

7. Chương 7

“Vừa rồi cậu gật đầu làm chi vậy, cậu không phải là không thích con trai sao?” Sở Mặc bị Trầm Dịch kéo đi, ở phía sau nhú mày đầy nghi hoặc.

“.....” Chẳng lẽ bây giờ cậu muốn tôi nói rằng tôi đã phát hiện mình thích con trai?

Trầm Dịch trầm mặc.

Sở Mặc bĩu môi.

“.....” Thật muốn đánh người.

“Ê, tên Trầm Dịch kia! Cậu rút cuộc kéo tôi đi đâu đó ? Đây không phải đường về nhà mà !”

“Nè! Đồ mì chưa lên men ! Nói chuyện! ! !”

“**** Muốn lừa bán trẻ em à ! Muốn lừa bán mĩ nam con nhà lành à ? !”

“.....”

“A a a a cậu đứng lại cho tôi, lão tử ế muốn đi nữa ! Nơi này là chỗ nào ?!”

“QAQ hỗn đản, mau buông ra ! Cho tôi về!”

“Có phải cậu làm cho bọn buôn người không vậy ?! **, lão tử bán không được bao nhiêu tiền đâu ! ! !”

“ Nếu cậu không nói cậu tính dẫn tôi đi đâu thì đừng trách tôi bạo lực ! ! !”

“ _ Cứu mạng ! Cướp bóc ! QJ* ! Có người bắt cóc đi buôn người ! ! ! Ô ! Có người đi buôn trẻ em ! !”

*QJ = Hiếp râm *e hèm*

.....

Mới bước đi được khoảng một con phố thôi, Sở Mặc này sao có thể tuôn một tràng như vậy .

Trầm Dịch bỗng nhiên cảm thấy nhức đầu.

Nhưng mà cái tiếng động huyền não này thật ngoài ý muốn khiến người ta hoài niệm.

Trầm Dịch vươn tay che miệng Sở Mặc, nhướn mày : “Còn kêu nữa, tôi sẽ QJ cậu.”

(#° °) Sở Mặc kinh ngạc, rồi sau đó tặc mao: “Con khỉ ! Nếu QJ cũng là lão tử QJ cậu!” Nói xong thân thủ liền tính cởi áo Trầm Dịch.

Trầm Dịch một lần nữa kéo tay mỗ tặc mao, lôi cậu vào một quán ăn.

“Hai tô mì thịt bò. Một tô không cần hành băm, tô còn lại thì cho hai phần thịt bò.”

Sau đó lại kéo Sở Mặc ngồi xuống.

Sở Mặc ồm ực ồm ực uống một hớp nước lớn, lau miệng: “Mẹ nó, mang lão tử đi ăn thì nói mợ nó dê! Hại lão tử trên đường la hét như tên thần kinh.”

“.....” =_= Cậu cũng biết trên đường đi cậu như tên thần kinh à.

Mì thịt bò thơm ngào ngạt rất nhanh được đem lên. Trầm Dịch đưa bát có hành băm trước mặt Sở Mặc.”Ăn đi.”

“Nè, tại sao chỉ có một phần thịt vậy?” Sở Mặc cầm đũa chọt chọt miếng thịt bò , nhú mày: “Chủ quán ăn xén nguyên vật liệu!”

“..... Hai phần, ăn đi.” Trầm Dịch hiem khi hé ra nụ cười.

Nghe nói. nếu mang người mình thích đi qua con phố kia rồi ghé vào quán này chọn một tô song phần thịt bò. Chỉ cần đổi phương ăn hết sạch thì nghĩa là chấp nhận lời thổ lộ của mình.

Trong khi đó, Sở Mặc hoàn toàn không hay biết.

Bởi vì, cậu trừ bỏ trong nhà cùng trường học và siêu thị gần đó thì những nơi khác cơ bản chưa bao giờ ghé qua.

Ngoại trừ đôi lúc có đi vui chơi vài nơi.

Còn đối còn cào thúc đẩy Sở Mặc ăn lệ làng. Mì sợi ở quán này quả thật rất ngon nên chỉ thoáng cái thì tô mì đã bị Sở Mặc tiêu diệt một nửa.

Sở Mặc liếc mắt thấy Trần Dịch nhàn rỗi ăn mì, vẻ mặt ghét bỏ: “Hay cậu đổi thành món cơm Tây đi?”

Rồi sau đó tiếp tục vùi đầu vào bát giải quyết phần của mình.

“Ê, ở trong này.” Sở Mặc rốt cục cũng phát hiện một phần thịt bò khác bị chôn dưới đám mì sợi. Bĩu môi: “Thật là.. giấu kĩ như vậy để làm chi? Tôi còn tưởng hai phần thịt bò mà chỉ cho một phần thôi chứ.”

Sau đó vù vù vù vù ăn xong, ngay cả nước lèo cũng húp hết.

Vươn tay sờ sờ bụng, “Ai da, ngon quá, no rồi.”

Trần Dịch rút ra hai tờ khăn giấy, đưa cho Sở Mặc. Cái còn lại thì dùng để lau miệng mình rồi đứng dậy đi tính tiền.

“Đi thôi, về nhà.”

“Ừc ~”

Bỗng nhiên, Sở Mặc cảm thấy bản thân tựa hồ lại biến thành cái đuôi của người nào đó, lúc nào cũng loì chơi chạy theo phía sau.

Sở Mặc tự an ủi: Thói quen nhiều năm như vậy, nhất thời không đổi được là chuyện bình thường! Đúng ! Chuyện ! Bình ! Thường !

8. Chương 8

Một hồi về đến nhà, Sở Mặc liền nằm úp sấp trên giường. Ngoài mặt im lặng nhưng bên trong lòng lại là một trận hỗn loạn gập rúm.

Sở Mặc, mày đúng là cái đồ không biết xấu hổ! Năm đó rõ ràng nói sẽ không bao giờ ... để ý cái tên mì chưa lên men mặt than đó nữa ! Thế mà hần chỉ trở về chưa lâu thì mày đã biến trở về bộ dạng con chim sẻ riu rít trước đây ! ! !

— Không biết xấu hổ ! Không biết xấu hổ!

Không được! Không thể lại tiếp tục như vậy được ! ! !

Sở Mặc đột nhiên ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm túc nắm chặt tay.

Cái tên mì chưa lên men đó rõ ràng biết mày còn thích hần, hần còn trở về để làm gì ! ! !

Sở Mặc liều mạng đánh gối ôm, biến gối ôm thành bản mặt tên mì chưa lên men .

“Cả ngày toàn là bộ mặt than, khóe miệng động sẽ chết sao ?! Sẽ chết sao ?! Nói thêm vài câu sẽ chết sao ?! Sẽ chết sao ?! Cũng không bắt người cười to! Ngay cả cười mỉm cũng không thấy! Ta thiếu người tiền à ?!”

Cuối cùng, Sở Mặc cảm thấy chưa hết giận, cho gối ôm đập mặt vào cửa. Đột nhiên nghĩ buổi tối cần đến nó để ngủ, lại thấy mình dần dần đem gối ôm trở về.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, Sở Mặc mở ra, lại được nhìn thấy nửa thân trần của mỗ mặt than.

() “Chó má! Cậu lại không ăn mặc đàng hoàng xuất hiện trước mặt tôi nữa! Lần này muốn cái gì? !” Sở Mặc che mắt, nhưng mà sau đó ngẩng lại dù sao cũng đều là nam, nhìn cũng chẳng sao cả, vì thế móng vuốt từ từ thả xuống.

“Máy sấy rút xuống bị hư rồi.” Cho dù Trần Dịch tới là để quyến rũ, cũng có chút không ngờ Sở Mặc phản ứng dữ dội như vậy.

“Chết tiệt! Biết là cái loại máy giá mười đồng tiền kia không phải hàng tốt gì mà! Hên là chưa có quảng giấy bảo hành!” Sở Mặc mắng một câu rồi sau đó đi vào phòng lấy từ trong tủ một cái khăn mặt sạch sẽ ném lên đầu Trần Dịch.

“Tự lau cho nó khô đi, đừng có dùng quạt điện.”

“” Trần Dịch đầu đội khăn mặt, im lặng.

Mười đồng tiền – một cái máy sấy, chất lượng không tồi. Hần cổ phá lâu mới phá hư xong.

9. Chương 9

Sau khai giảng một tháng là lễ kỉ niệm 100 năm thành lập trường, từng lớp phải làm ít nhất là ba tiết mục, còn về phần có thể được chọn lên biểu diễn hay không thì sẽ biết sau.

Phong Hiểu Tàn vẽ mặt khí thế đứng ở bục giảng thông báo. Lớp chúng ta sẽ đóng kịch, diễn viên chính là Trần Dịch và Sở Mặc!

Sở Mặc kiên quyết phản đối. Ngay sau đó, lá cờ nhỏ phản đối của Sở Mặc giơ lên bị bao phủ giữa đại quân giơ cờ đồng ý.

Phong Hiểu Tàn không biết từ đâu lấy ra một xấp giấy in, nghe nói đây là một bạn tác giả nổi tiếng trên mạng viết ra. Tình tiết truyện rất được yêu thích trong giới trẻ, biên kịch muội tử được trao quyền muốn biến nó thành kịch bản vở kịch.

Sở Mặc xem qua một lúc, vẽ mặt liềm thế này o(*//// ///*)q. Sau đó thực không biết xấu hổ vứt bỏ lá cờ phản đối: “Chúng ta đóng kịch này đi.”

Lớp phó văn nghệ bỗng chốc quay nòng súng, mấy lá cờ nhỏ giơ phản đối còn lại trong lớp thấy vậy cũng đi theo Sở Mặc. Cuối cùng kế hoạch này đều được cả lớp bỏ phiếu thông qua.

Bạn học trong lớp Sở Mặc trên cơ bản là gia cảnh không tồi, vấn đề kinh phí rất nhanh được giải quyết. Mấy hủ nữ giàu có lớp khác vừa thấy nội dung vở kịch, chẳng hiểu lấy đâu vài trăm trực tiếp đặt lên bàn: “Không đủ thì tới tìm chị nha!”

\$v\$ ← Mặt Phong Hiểu Tàn liềm biến thành như vậy.

Về nhân sự thì có thể gọi người của hội cos đến hỗ trợ, hơn nữa trong lớp cũng không ít người nguyện ý giúp đỡ. Cho nên tiết mục này không có gì phải lo lắng.

Sau đó, mấy tiết mục ca múa phụ liềm bắt tay vào chuẩn bị .

Tuy rằng trong kịch bản vở kịch là nội dung cho BG*, nhưng mà Sở Mặc kiên trì muốn đích thân ra trận. Dù sao cũng không phải lần đầu cậu giả trang thành con gái.

*BG= Boy-Girl = Gái trai

Đám người Phong Hiểu Tàn mãnh liệt yêu cầu nhân vật nam chính Trần Dịch diễn xuất. Tuy Sở Mặc vẫn còn có chút không được tự nhiên, phản đối nho nhỏ như trước bị bao phủ bởi làn sóng tán thành.

Phong Hiểu Tàn kiên quyết làm đạo diễn, Hồng Đồng Đồng muội tử chỉ đạo hậu trường. Những nhiệm vụ còn lại chỉ quyết định đơn giản.

Bận việc tới trưa, Sở Mặc rốt cuộc rảnh rồi nghỉ ngơi.

=_=_ Mặc cho cậu vẫn yên lặng bỏ phiếu chống đối sau đó vẫn tiếp tục yên lặng bị làn sóng tán thành bao phủ.

Thời điểm ăn cơm trưa, Trầm Dịch lại kéo Sở Mặc đến tiệm mì sợi lần trước. Vẫn là tô mì hai phần thịt bò, một phần ở trên mặt, một phần chôn ở dưới đám mì.

Sở Mặc tiếp tục ghét bỏ tư thế ăn mì tao nhã của Trầm Dịch, sau đó tiếp tục bộ dáng ăn uống thô lỗ của bản thân.

Ăn xong, Sở Mặc đang lau miệng bị ánh mắt chờ mong của Trầm Dịch làm cho hoảng sợ. Cậu cúi đầu nghĩ nghĩ rồi rút khăn giấy ra đưa cho Trầm Dịch.

Sau đó, mặt Trầm Dịch đen lại.

Chết tiệt! Lão tử lại chọc giận hần ?

Sở Mặc ném khăn giấy xuống, bĩu môi. Cái tên mì chưa lên men này, làm cái quái gì một lúc liền trở nên kì lạ, chẳng lẽ ở nước ngoài bị khi dễ thảm thương ?

Vì thế, Sở Mặc liền cho Trầm Dịch ánh mắt thông cảm, sờ sờ đầu tỏ vẻ an ủi.

“ ”

Đồ ngốc này, đúng là thật sự chẳng hay biết gì về truyền thuyết ở cửa hàng này.

Còn có, ánh mắt thông cảm vừa rồi là sao?!

Trầm Dịch trầm mặc suy nghĩ.

Một lúc sau về đến nhà, Sở Mặc liền bỏ nhào lên giường, đầu mới vừa chạm lên gối đã bị Trầm Dịch kéo đứng dậy, “Gì vậy? Lão tử đang rất mệt.”

Trầm Dịch nhướng mày: “Chưa tiêu hoá, béo.”

Tiếp đó quét mắt đến bụng Sở Mặc.

Sở Mặc bật người đứng thẳng, che lấy bụng: “Ai cho cậu nhìn, có thịt cũng không cho xem, lão tử chính là không cơ bụng! Đi đi đi! Ít đứng trước mặt lão tử nói nhảm.”

Khoé miệng Trầm Dịch hơi hơi cong lên: “Tối hôm qua, ai một mực nhìn của tôi?”

Sở Mặc trừng hần, bên tai có chút đỏ lên: “Đó là do cậu ăn mặc hở hang đứng trước mặt lão tử! Dâng lên tận cửa không nhìn mới lạ!”

“Lão tử tiêu hóa xong rồi!” Sở Mặc đi vài vòng trong phòng khách rồi trốn nhanh về phòng.

10. Chương 10

Thời điểm tập diễn, Sở Mặc luôn bị bọn Phong Hiểu Tàn đùa giỡn các loại, ghê tởm hơn chính là Trầm Dịch cư nhiên cũng hoà theo đùa giỡn cậu! Sở Mặc trừng mắt nhìn người không hay biết gì cách đó không xa đang thương lượng và vân vân với một đám người. Khăn giấy (Giẻ rách?) trong tay bị chà xát dữ tợn.

Tiểu Hắc giơ cánh tay định bắt chuyện với cậu nhưng thấy cảnh tượng trước mắt lại buông tay xuống. Gã thật không muốn kích nổ quả bom nóng này.

Bỗng dưng Sở Mặc quay đầu hung hăng liếc Tiểu Hắc, “Tên kia lại đây!”

Tiểu Hắc nơm nớp lo sợ đi tới. Kể từ ngày gã bị tai nạn xe, Sở Mặc bắt đầu ức hiếp gã.

“Vương bát dẫn người, ngày đó người làm cái quỷ gì mà bị đụng xe chứ?! Nếu người không gặp nạn thì Phong Hiểu Tàn kia sẽ không tìm được tên hỗn đản nào đó làm cứu tràng. Ta đang vui vẻ tự nhiên lại lôi ra tên hỗn đản cứu tràng này khiến ta cực không thích! Ta không thích chính là bởi vì hắn chạy tới làm cứu tràng! Hắn vì cái gì mà phải tới làm cứu tràng chứ ?! Chẳng phải bởi vì tất cả là do người hết sao ?! Tai! Nạn! Xe ! ! ! !”

Sở Mặc một hơi nói xong, mệt đến thở không nổi.

Tiểu Hắc nghe được cũng thở khó khăn.

“Oa. . Oa! Tổ vô tội ! ! !” —

Oa, thật sự chỉ vì tiểu công mặt than mà bị chửi rửa như vậy —

Tiểu Hắc đáng thương, tác giả thay mặt xin lỗi cậu.

Phong Hiểu Tàn vẻ mặt cười bỉ ổi cầm một xấp giấy A4 bước lại gần, nhét vào tay Sở Mặc: “Đây là kịch bản mới nhất đó, tình yêu ~ Có gì không rõ có thể trao đổi với bạn học Trầm Dịch nha ~”

Trao đổi cái đầu nhà cậu!

O...chờ đã, cái cảnh này sao thấy kì kì.

Trầm Dịch cảm giác có chút tội lỗi ..., Mặc dù hắn không phải là chủ mưu nhưng mà dùng phương pháp này có thể giúp đẩy quan hệ với mỗ ngạo kiều tiến lên một bước nữa. Cho nên, hắn liền bỏ qua cảm giác tội lỗi tiếp tục quan sát người kia

“Phong, Hiểu, Tàn! ! ! Cái này là sao?!” Quả nhiên, vài tờ giấy bị rơi xuống, Sở Mặc lập tức tặc mao.

“Cái...cái...cái...đoạn kiss này là sao chứ ?! Con mẹ nó lại là hôn lưỡi? ! ! Chó má! Tại sao lại có cảnh này? ! Kịch bản cũ làm gì có cái tình tiết máu chó này chứ ! !” Thế nhưng bộ dáng của cậu lại lấp vấp giống như đứa trẻ đang phạm sai lầm. Phi! Sở Mặc mày không biết rằng hôn môi chỉ làm tên Trầm Dịch kia càng chán ghét mày à?

“Fuck! ! ! Còn đoạn diễn thâm tình này không phải là do tên Trầm Dịch thư sinh diễn sao?! ! ! Thế éo nào lại do lão tử diễn! ! !”

.

Cuối cùng, Sở Mặc một đường ném kịch bản xuống đất, “Lão! Tử! Không! Làm! ! !”

Phong Hiểu Tàn lập tức dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn Sở Mặc, “Hầy! Đúng là đáng tiếc mà, không phải lúc nào cũng có thể gần gũi tiếp xúc như thế này với bạn học Trầm Dịch đâu đó. Thôi vậy, chị đây đành kiếm nữ sinh khác diễn~~”

Phong Hiểu Nguyệt đứng kế bên liền nhào nhào: “A a a có thể kiss bạn học Trầm Dịch ~ tớ muốn tham gia tuyển chọn! ! !”

Ta muốn giết người! ! ! ! Sở Mặc đen mặt, hận không thể bóp chết hai người này.

Hồng Đồng Đồng từ đâu xuất hiện thêm mắm thêm muối: “Đúng vậy, đúng vậy, tớ cũng muốn diễn nữa. Có thể tiếp xúc gần gũi với bạn học Trầm Dịch đúng là cơ hội ngàn năm có một mà.”

Phong Hiểu Tàn gật đầu: “Ừ! Vì tạo phúc cho đại chúng! Vậy thì chúng ta hãy chọn một ngày để cho các nữ sinh khác diễn tập cảnh hôn với bạn học Trầm Dịch nào!”

“” Trầm Dịch đen mặt. Tuy biết bọn họ chỉ cố tình nói như vậy, nhưng mà ngấm lại cũng thực khùng bố.

Sở Mặc bây giờ người cũng như tên* — vẻ mặt cùng với màu mực nước tựa hồ giống nhau.

*Sở Mặc = Đau khổ, chua cay..

Hồng Đồng Đồng nhào đến bên người Sở Mặc, giọng điệu sở khanh: “Sở Mặc Mặc ~~ Nếu cậu thật sự quyết định không diễn nữa thì nhất định phải nói cho tôi biết nha, tình yêu ~~”

Sở Mặc nghiêng rằng: “Lão tử nhất định sẽ diễn! ! !”

“Thế thì tốt rồi ~!” Ba người vỗ tay hoan nghênh, Trầm Dịch đáy mắt cũng xẹt qua một tia cười bất đắc dĩ. Chiêu này quả nhiên hữu hiệu, xem ra Sở Mặc vẫn còn thích mình đi.

11. Chương 11

Buổi luyện tập vất vả cuối cùng cũng chấm dứt, Sở Mặc nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Trầm Dịch bên cạnh liền cảm thấy chán nản.

Mẹ nó, người này không phải nói mình không thích con trai sao? Cư nhiên còn đồng ý với bọn Phong Hiểu Tàn làm liều! Chẳng lẽ trong vở kịch, hẳn thật sự đem lão tử biến thành bạn diễn nữ?!

Trùng mắt nhìn Trầm Dịch nửa ngày trời. Bỗng dưng, Trầm Dịch quay đầu sang Sở Mặc, lông mày hơi cau lại: “Có việc?”

Con mẹ nó! Còn hỏi nữa! Cậu nếu làm chuyện đó thật thì tôi sẽ đánh chết cậu ! ! !

Sở Mặc tiếp tục trừng Trầm Dịch.

“ ”

Trên đường trở về nhà, Trầm Dịch không có dẫn Sở Mặc ghé quán mì. Hành động này khiến Sở Mặc có chút ngoài ý muốn: “Ể? Chúng ta không đi ăn mì sao?”

Trầm Dịch nâng mi, liếc Sở Mặc một cái, “Cậu muốn đi?”

Sở Mặc đầu tiên là gật đầu, rồi sau đó lại mạnh mẽ lắc đầu: “Không nên, không nên. Tuy rằng mì sợi chỗ đó bán thật ngon, nhưng nếu tôi ngày nào cũng ăn sẽ dần dần ngán mất.”

Thời điểm ở trong phòng tắm, Trầm Dịch chìm đắm vào những suy nghĩ cực kỳ “sâu sắc”.

Quyển rũ cảm dỗ và một đồng thứ vân vân có vẻ như không có tác dụng gì cả. (Ai nói vô ích chứ ! ! !)

Hơn nữa cách lộ nửa thân trần và vân vân đã dùng quá hai lần Chẳng lẽ lần sau phải lộ ra trọn vẹn ? ! ! ()

Trầm Dịch mặc quần áo từ phòng tắm đi ra, sau đó liền tiến thẳng đến máy tính của mình, mở QQ lên:

Trầm cố ý -: Phải quyến rũ như thế nào?

Đông Phương bắt thị bắt bại: Phốc — lão Đại à, tại sao lại hỏi chuyện này chứ ? ! Chờ tí!

Đông Phương Lãng thiếu chút nữa phun toàn bộ nước trong miệng trúng màn hình, cơn sắc khiến gã ho gần chết.

Tìm trong máy tính của mình một thư mục tên “Câu dẫn hâm nóng tình yêu”, từ bên trong lấy ra mấy bản tiểu thuyết gửi cho Trầm Dịch.

Đông Phương bắt thị bắt bại: Hảo hảo xem! Hầu hết là tác phẩm kinh điển!

Trầm cố ý -:

Trầm Dịch trầm mặc, hẳn như thế nào lại cảm giác có điểm kì quặc không rõ ràng?

Cởi hết toàn bộ rồi nằm trên giường?

— Hẳn không có thói quen ngủ khoả thân.

Giả bộ như say rượu đi hấp dẫn người nào đó?

— Hấn chắc chắn sẽ không.

Ở nhà mặc càng ít càng tốt ** và vân vân?

— Fuck!

Trầm Dịch rất hiếm khi bực đến chửi thề. Một bên xem tiểu thuyết người nào đó gửi cho mình, một bên mặt Trầm Dịch càng ngày càng đen.

Đông Phương Lăng đại gia à, cái này rõ ràng đều là phương pháp để hưởng thụ! Thích hợp cho tôi sao?!

Cậu nghĩ bản thân mình là 0 thì những người xung quanh cũng là 0 chắc!

Tuy rằng mắng như vậy nhưng mà. (Tui thích từ ‘nhưng’ nha QAQ)

Trầm Dịch dự cảm một trong số đám này vẫn có cái hữu dụng. Giống như.

Nói như thế nào nhỉ? Mấy ngày nay, Sở Mặc nhận thấy Trầm Dịch hành động có vẻ như giống ngư lang? Đúng vậy, là ngư lang.

Làm cái chi mà suốt ngày ở trước mặt tôi mặc áo sơ mi, lại còn chỉ gần tới nút áo thứ ba ! ! Cậu mẹ nó tính quyến rũ tôi à ! ! !

Sở Mặc tiếp tục yên lặng bùng nổ.

12. Chương 12

Đây đúng là một bước ngoặt chuyển biến thần kỳ.

Ngày đó, hội học sinh tiến hành sàng lọc chọn những tiết mục hay để biểu diễn. Tiết mục của lớp Sở Mặc được chủ tịch của hội học sinh nhận xét “có ý tưởng mới lạ—độc đáo—tình cảm”. Vì thế liền được một đường thông qua, hơn nữa còn được tuyển thẳng vào vòng chung kết.

Từ đó suy ra chủ tịch của hội học sinh chắc chắn cũng là một hủ nữ.

Duy chỉ có tiết mục ca múa bị bắt phải kết hợp giữa nhạc cổ đại và vũ đạo hiện đại.

Sở Mặc đảm đương trọng trách lớp phó văn nghệ, khi nhận được yêu cầu này liền tỏ vẻ bi thương sâu sắc.

Cuối cùng đứng ở bục giảng chà sát mấy viên phấn, không chỉ có đưa ra quyết định trọng yếu mà còn tự tạo hiệu ứng sương khói thu hút ánh nhìn mọi người.

— tùy tiện tìm một bài hát cổ đại nào đó rồi cứ thế ghép nhạc mà nhảy đi.

Cậu đã bảo là mình không phải là người am hiểu văn nghệ rồi mà ! ! !

Giữa trưa lại tới giờ ăn, Sở Mặc quyết định bao Trầm Dịch một bữa, cứ ăn chực hoài như thế khiến cậu cảm thấy có chút ngượng ngùng. (Loại chuyện như thế cũng dám nói ra!)

Sở Mặc tự mình dẫn Trầm Dịch tới một nhà hàng bán bánh sủi cảo gần đây. Sau đó, cậu gọi hai chén bánh sủi cảo, một chén là nhân thịt heo, còn một chén là nhân rau họ.

Sở Mặc đưa bánh sủi cảo thịt heo cho Trầm Dịch, “Hô ~ mau ăn, mau ăn, cửa hàng này bán bánh hương vị rất được! Chủ cửa hàng này từng mở một tiệm sủi cảo ở bên cạnh trường học trước đây của chúng ta, không ngờ ông còn nhớ rõ hai chúng ta đó!”

“Ồ? Vậy à.” Trầm Dịch nâng mi, cúi đầu cắn một ngụm.”Ừm.”

Hấn hình như từng được nghe kể, nếu nhận lời thổ lộ sau đó mời lại đối phương ăn cái gì, cũng biểu hiện cho ý tứ thích đối phương?

Vì thế buổi ăn trưa lần này, Trầm Dịch ăn vô cùng cẩn thận.

Đương nhiên lại bị Sở Mặc ghét bỏ tư thế tao nhã của người nào đó.

Hiện tại là tình huống gì chứ?

Hắn là như mỗ công đơn phương cho rằng mối quan hệ của hai người chắc chắn giờ là tình lữ quan hệ* .

*Tình lữ quan hệ : Tình cảm đến từ hai phía.

Hiện tại lại là tình huống gì nữa?

Tình huống chính là mỗ thụ cái gì cũng không biết mà ăn lấy ăn để những thứ trong truyền thuyết như mì sợi với bánh sủi cảo.

Tuy rằng Trầm Dịch từ nhỏ đến lớn cũng không thích nói chuyện, lúc nào cũng lộ ra bộ mặt than, nhưng không có nghĩa là hắn thật sự là mặt than.

Được rồi, ngoại trừ thời điểm còn học ở cấp II bị Sở Mặc nghĩ hắn có bệnh tê liệt cơ mặt rồi kéo đến bệnh viện kiểm tra.

Trầm Dịch suy xét hôm nay là ngày tốt, liền quyết định đi mua một thứ để kỉ niệm.

À đúng rồi, vào sinh nhật hằng năm của mỗ thụ, hắn luôn mua quà cho Sở Mặc. Bây giờ thì nhân cơ hội này cũng nên đi lựa quà thôi.

Những năm gần đây, hắn vẫn giữ thói quen nhắn tin tới QQ của Sở Mặc, kể cả chuyện mình nhận ra bản thân thích nam cũng nói cho Sở Mặc. Nhưng mà sau đó hắn mới phát hiện QQ của Sở Mặc vốn đã bị ăn cắp, hơn nữa việc cậu tạo một cái nick mới cũng chẳng hề hay biết.

Chỉ sau khi tham gia vào phòng chat của hội cos mới phát hiện ra.

Trầm Dịch à, cậu sao lại như thế ?! Sao lại chậm chạp trì độn như vậy chứ!

Còn những lời tâm sự thâm kín của cậu vốn đã nói cho ai nghe rồi ! ! !

13. Chương 13

Kỳ thật bây giờ Trầm Dịch cảm giác có chút sốt ruột, bởi vì hắn sẽ đi chọn nhẫn cho thời điểm hai người kết hôn (_ |||).

Tuy rằng khi bước vào cửa hàng trang sức Trầm Dịch vẫn duy trì biểu tình này __ , nhưng mà người bán hàng như trước vẫn lấy biểu tình ^v^ để tiếp đãi.

Đặc biệt sau khi biết được nhẫn mà Trầm Dịch mua chính là một đôi nhẫn dành cho đồng tính, vẻ mặt trong nháy mắt liền biến thành như vậy (w) (, bên cạnh còn trồng một cây hoa cúc làm kiếng chắc hẳn là có ý nghĩa!

Người bán hàng này chính là một hủ nữ.

Chẳng lẽ địa cầu đã bị hủ nữ chiếm lĩnh hết rồi sao? __

Thực ra ngày hôm nay Sở Mặc ra ngoài là để mua cho bản thân vài bộ quần áo, ừ thì... nhân tiện cũng mua cho Trầm Dịch luôn. Quần áo tên kia hình như chỉ quanh quẩn một màu đen và đen.

Sở Mặc khê đảo mắt, nghĩ thầm Trầm Dịch dù thích hợp mặc quần áo màu đen, nhưng mà cậu rất muốn nhìn thấy bộ dáng Trầm Dịch mặc áo sơ mi màu lam nhạt, hắn sẽ rất hợp đi?

Nửa đường gặp được bạn bè mới về nước – Duẩn Phồn, theo xem xét, Duẩn Phồn chính là công, nhưng lại là loại công đỉnh tra*.

*Đỉnh = xuất sắc, tra=tàn ác.

Tuy rằng là tra công, nhưng mà y rất thật tình xem Sở Mặc là hảo huynh đệ, cho tới bây giờ cũng chưa tính toán dựa vào mối quan hệ huynh đệ này biến Sở Mặc thành bạn tình hoặc là **.

Hai người đã nửa năm chưa gặp nhau, tất nhiên là kéo nhau đi ôn chuyện cũ. Vì thế trong mắt của Trầm Dịch hiện ra cảnh Sở Mặc cùng với “gian phu” kề vai sát cánh đi vào quán cà phê để “yêu đương vụng trộm”.

Trầm Dịch cũng đi vào theo, mắt thấy hai người nói chuyện cực vui vẻ. Trong lòng của hắn cảm giác rất không có tư vị.

Dường như từ trước đến đây, hắn với Sở Mặc chưa bao giờ có không khí hoà hợp như thế này.

Một ngọn lửa dưới đáy mắt Trầm Dịch hừng hực bốc cháy.

Duẩn Phồn đã biết chuyện tình giữa Sở Mặc với Trầm Dịch, trơ mắt nghe Sở Mặc nói Trầm Dịch đã trở lại sau đó kể lể đủ loại biểu hiện của Trầm Dịch. Nhất thời cảm thấy vị Trầm Dịch này so với y còn tra hơn.

Nhưng điều này không phải là trọng điểm!

Cư nhiên dám làm tổn thương hảo huynh đệ của y, hừ hừ, chờ coi.

Duẩn Phồn tất nhiên hiểu được mục đích cùng động cơ trở về của Trầm Dịch, y đã làm tra công nhiều năm như vậy bằng không thì cái danh kia thật uổng phí. Chẳng qua là do người kia có điểm trì độn lại dễ dàng tạc mao nên chẳng hay biết gì.

Được rồi, vậy phải thừa dịp này mà hảo hảo ngược tên Trầm Dịch kia một chút.

Trong lúc nói chuyện ở quán cà phê, Duẩn Phồn có thể cảm giác được ở trong góc tối có một đạo tầm mắt phần nộ cứ tập trung về phía y. Kinh nghiệm tung hoành tình trường nhiều năm lão làng tất nhiên nhận ra lý do tại sao Trầm Dịch lại ở đây nhìn chằm chằm y và Sở Mặc. Y cố ý nói thêm một chút chuyện hài ở nước ngoài chọc cười Sở Mặc, biểu hiện ra ngoài một bầu không khí thân mật.

Một lúc sau, Sở Mặc đề nghị đi tới trung tâm mua vài thứ. Là do Sở Mặc nhìn thấy dáng người của Duẩn Phồn cũng không khác mấy so với Trầm Dịch nên mới dẫn theo người này làm người mẫu để thử đồ.

Duẩn Phồn thế mà lại vô cùng mừng rỡ.

Thời điểm tính tiền liền như có như không liếc mắt về chỗ Trầm Dịch khiêu khích, môi khẽ mấp máy.

Đồ thua cuộc

~Trầm Dịch cảm tức theo dõi Sở Mặc cầm quần áo ướm lên người của Duẩn Phồn, khi thì lắc đầu, khi thì gật đầu.

Chết tiệt, Trầm Dịch dưới đáy lòng thầm mắng.

Một bên mang theo một đồng quần áo, một bên vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh bước tới.

“A Mặc, sao cậu lại ở đây?” Bàn tay nắm lấy thắt lưng của mỗ thụ.

“... À, đi mua quần áo.” Sở Mặc bị hành động cùng với xưng hô của người nào đó dọa sợng sốt nửa ngày. Tiếp theo liền vụng về ném quần áo sang cho Duẩn Phồn, “Tính tiền thôi.”

Duẩn Phồn tựa tiểu phi tiểu* liếc mắt nhìn Trầm Dịch một cái, ôm quần áo đi tính tiền .

*Tựa tiểu phi tiểu : Cười như không cười.

Động tác này lại làm cho mỗ công khó chịu.”Người kia là ai?”

Nhận ra giọng nói bực dọc của Trầm Dịch, Sở Mặc thích chí, “Hừ, vì cái vẹo gì mà phải nói cho cậu biết?”

Sau đó, mặt Trầm Dịch liền đen.

14. Chương 14

Vài ngày sau, Sở Mặc cảm giác rõ ràng nhiệt độ trong nhà mình bỗng dưng thấp đi rất nhiều. Thế nhưng, cậu vẫn tỏ vẻ hồn nhiên chưa phát giác ra, thỉnh thoảng chỉ phàn nàn tại sao lại lạnh như thế.

Sau đó trở về phòng, ngã trên giường cười thích thú, ha ha ha ha ha ha thật sự sung sướng quá đi !!!

Đúng là nói về kinh nghiệm áp bức người khác, Trầm Dịch chắc chắn không phải đối thủ của tên Duẩn Phồn kia. Aha ha ha ha !!!

Thời điểm diễn tập, tâm trạng của Sở Mặc vô cùng tốt, ngay cả đoạn lời thoại buồn nôn bị cậu hung hăng ghét bỏ cũng nói trót lọt. Sở Mặc sắm vai hồ yêu cúi gương mặt đỏ ửng, trong tay nhào nặn một thứ mang tên khăn tay giẻ rách, ngượng ngùng mở miệng: “Kỳ thật. . . Ta cũng có tình ý với công tử. . . Chỉ vì công tử thật hoàn mỹ khiến ta không thể thẳng thắn nói ra tiếng ‘yêu’ này. Tuy rằng biết công tử ngày đó chỉ là một người bình thường không phải tiên nhân, nhưng mà. . . ta nguyện ý dùng một ngàn vạn năm chờ đợi người. . .” (Bà chị biên kịch nhịn không nổi nữa chạy ra ngoài nôn một trận.)

Đám Phong Hiểu Tàn thấy cảnh tượng này cười như điên, mặt than Trầm Dịch thì mặt càng đen.

Buổi diễn tập mới diễn ra một nửa, Duẩn Phồn liền xuất hiện, chạy tới chỗ Sở Mặc mà ôn nhu — sẵn sàng — cẩn thận — chiếu cố — hỏi han — ân cần, hoàn toàn không để ý ánh mắt muốn giết người từ phía Trầm Dịch.

Sở Mặc đầu tiên là sững sốt sau đó biến thành vẻ mặt lo lắng hỏi Duẩn Phồn sang một bên, tay chạm vào cái trán của Duẩn Phồn, “Không phát sốt mà, sao lại ở đây?”

Duẩn Phồn nhếch khoé miệng, kéo tay Sở Mặc xuống: “Tôi tới là để giúp cậu.”

Sở Mặc nghi hoặc: “Giúp tôi? Giúp tôi chọc tức Trầm Dịch sao ? !” Tưởng tượng tới điều này, Sở Mặc liền cảm thấy vui vẻ.

“” Xem ra tiểu tử này không phải ngu ngốc bình thường.

Kỳ thật cũng không nên trách Sở Mặc. Chắc hẳn là do ba năm trước đây, cậu ấy bị Trầm Dịch lạnh lùng cự tuyệt nên liền nghĩ rằng Trầm Dịch không thích mình. Sau đó Trầm Dịch về nước, tất cả những chuyện cũ đều gợi lại, ý muốn xả giận của cậu ấy tất nhiên phải có đi.

Nhưng dù thế nào thì Trầm Dịch cũng xứng đáng bị Duẩn Phồn ngược.

Trầm Dịch ở cách đó không xa nhìn thấy “hành động thân mật” của hai người vốn đã sớm bốc hỏa. Hắn nghĩ muốn xông lên hỏi Sở Mặc đã nam nhân kia rốt cuộc là ai, sau đó phải giải quyết trước khi quá muộn.

Buổi diễn tập lúc sau trở nên khó khăn dị thường.

Phong Hiểu Tàn không ngừng nhắc nhở Trầm Dịch không nên thể hiện vẻ mặt khủng bố như vậy, đối diện với người mình thích không nên là biểu tình thế này.

Nhưng mà đối tượng hắn thích lại có gian phu! Dã nam nhân! Bảo sao sắc mặt của hắn có thể tốt chứ!

Chậc...chậc, bằng sơn mặt than công buồn bực ăn dấm chua đến lợi hại.

Vậy mà, Sở Mặc đứng ở một bên lại mừng rỡ xem náo nhiệt.

15. Chương 15

Vài ngày sau, Trầm Dịch hẳn là bước vào thời kỳ chiến tranh lạnh với Sở Mặc. Thái độ đối với Sở Mặc so với trước tựa hồ càng thêm lạnh nhạt, ừ thì, có thể xem là ác liệt cũng được.

Sở Mặc ngồi ở sofa, vuốt cằm tự hỏi.

Vừa rồi Trầm Dịch bất ngờ trừng mình một cái nghĩa là sao? Chẳng lẽ bệnh tặc mao ngạo kiêu có thể lây à ?!

Hừ hừ hừ, mình không có tặc mao ngạo kiêu nha!

Trầm Dịch ở trong góc phòng yên lặng rồi rầm . Đối với hành vi khác thường vài ngày nay của bản thân cũng có phần ngoài ý muốn.

Đều là lỗi của dã nam nhân kia!

Nghĩ đến Duẫn Phồn, Trầm Dịch liền hận không thể bóp chết y. Người này là không biết từ đâu xuất hiện như oan hồn, vì cái quái gì mà hắn từ phòng bếp đi ra lại thấy tên kia cùng với Sở Mặc nói cười vui vẻ ở phòng khách.

Hơn nữa, còn có thái độ khiêu khích chết tiệt đó nữa!

Tay nhu nhu thái dương, Trầm Dịch quyết định lên mạng xin giúp đỡ từ bạn bè.

Trầm cố ý -: Hiện hình đi.

Đông Phương bắt thị bắt bại: Yooooo! Lần trước, anh đưa cho chú em mấy bản tiểu thuyết thể nào rồi? Hiệu quả không? ! Tiểu thụ có bị cậu hấp dẫn không ? ! [đáng khinh icon]

Trầm cố ý -:

Trầm cố ý -: Fuck!

Đông Phương bắt thị bắt bại: Hê hê, đừng có dễ bực bội vậy chứ. Nói xem có vấn đề gì.

Trầm cố ý -: Một vạn phương pháp đối phó với tình địch.

Đông Phương bắt thị bắt bại: Đệt, xuất hiện tình địch rồi à ?! Cậu hành động sao vậy ?!

Tuy rằng Đông Phương Lăng phàn nàn là thế, nhưng vẫn gửi bản tài liệu ‘tình địch bút ký’ mình viết gửi nhanh cho Trầm Dịch.

Nói thầm, gian phu, chờ coi.

Sau khi xem đầy đủ tài liệu, trong đầu Trầm Dịch chỉ hiện mỗi một câu — không thể dựa vào.

Đúng là tên Đông Phương Lăng kia bản thân còn chẳng tin cậy được, mình còn nhờ cậu ta gửi tài liệu giúp đỡ làm chi nữa không biết.

OTZ Vẫn là tự mình hành động vậy.

Trầm Dịch phúc hắc nghĩ cách.

Có thể kể tới một trong những hành động sau:

Hôm nay, Duẫn Phồn gọi điện thoại hẹn Sở Mặc ở quán bar. Sở Mặc gõ cửa phòng Trầm Dịch thông báo với hắn một tiếng, sau đó trở về phòng mình tắm rửa.

Khoẻ miệng Trầm Dịch khê nhếch, trông có vẻ dị thường tà ác.

“Khốn nạn ! ! ! Thế bắt nào lại không có nước ! ! !” Sở Mặc quần trên người là khăn tắm, phía trên tóc với cơ thể đều là bọt bong bóng.

Trầm Dịch liếc cậu một cái “Không đóng tiền nước.”

Sở Mặc trừng hắn: “Tại sao cậu không nói sớm?!”

“Quên.”

Hộ gia đình cách vách vốn đã đi du lịch một tháng trước, chi phí thanh toán tiền nước đã ‘bể quan toả cảng’, tiền cuối tháng mình lại không đóng. A a a a, đây là tình huống chết tiệt nào chứ ! ! !

Sở Mặc phát điên.

Việc đi quán bar tất nhiên là phải bỏ qua, gọi điện thoại từ chối thì không thể thiếu tiếng gầm gừ từ đầu dây bên kia.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Đầu với người Sở Mặc toàn bọt xà phòng, nhìn Trần Dịch.

Trần Dịch nâng mi: “Lấy nước đóng chai rửa đi.”

Hào đầu lòng —

16. Chương 16

Những ngày tiếp theo, Sở Mặc bởi vì gặp đủ loại nguyên nhân nên không có thể đi ra ngoài như lời hẹn. Duẫn Phồn dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết là ai ở phía sau quấy rối. Vì thế quyết định tự mình tìm tới cửa.

Trần Dịch nghiêm mặt nhìn bộ dáng cười hề tiện của Duẫn Phồn trước cửa, sau đó liền yên lặng không nhúc nhích.

Sở Mặc lộ đầu ra khỏi cửa phòng, nhíu mày: “Trần Dịch, ai vậy?”

“ ”

“Tiểu Mặc Mặc ! ! ! Người này không cho tôi bước vào ! ! ! Quá đáng lắm rồi ! ! !”

Khoé miệng Trần Dịch co rút, nghiêng người tránh một cái. Duẫn Phồn thuận tiện tiến vào.

Xem ra cần phải nhanh chóng chuyển nhà .

Trần Dịch khó chịu nghĩ.

Lợi dụng thời gian Sở Mặc còn ở trong WC, Duẫn Phồn ngồi đối diện với Trần Dịch, giọng nói sắc mùi chán ghét: “Nè, Tra Tra đã trở lại rồi. Sao vậy? Ở nước ngoài nghĩ thông suốt nên bây giờ trở về muốn theo đuổi Tiểu Mặc Mặc của tôi sao?”

Trần Dịch khẽ cau mày, nhìn Duẫn Phồn, “Đúng, cậu muốn làm gì?”

“Hắc hắc.” Duẫn Phồn cười gian hai tiếng, “Tôi nghĩ như thế nào, cậu không đoán được sao? Tôi chính là nghĩ không cho cậu dễ dàng theo đuổi Tiểu Mặc Mặc, tôi cố ý vậy đấy, cậu định cắn tôi à?”

“ ” Hắn quả thật có ý muốn bóp chết người trước mặt.

Duẫn Phồn dùng khuỷu tay đẩy đẩy Trần Dịch, vẫn là giọng nói ghét bỏ, “Hãy, cậu nhìn bản thân tôi ngày chỉ có một bộ mặt than, Tiểu Mặc Mặc sao lại thích cậu chứ? Lão tử giới thiệu đối tượng khác cho cậu ấy, cậu ấy cũng không muốn. Lão tử liền hoài nghi cậu ấy là cái dạng kia.”

“ ” Trần Dịch lạnh lùng liếc Duẫn Phồn một cái, không nói chuyện.

“Ừa, mấy người chưa đánh nhau nữa à?” Sở Mặc từ trong phòng vệ sinh đi ra, vẩy vẩy bàn tay đầy nước, vẻ mặt thất vọng.

“ ” Trần Dịch trầm mặc.

Duẫn Phồn nhếch môi, đặt chân lên bàn, bộ dáng càn rỡ phát phơ: “Tiểu Mặc Mặc sao lại nghĩ tôi là loại người hiếu chiến thế?”

Sở Mặc ngồi một bên, nâng mi: “Tôi thấy bình thường cả hai giống như hận không thể rút bả đao ra chém đối phương đến chết thôi mà. Nhưng không ngờ hiện tại lại hoà hợp như vậy?!”

Này, ánh mắt của cậu là sao chứ!

“Hừ, Tiểu Mặc Mặc kia như thế nào lại nghĩ chúng ta vừa thấy mặt nhau liền hận không thể rút bả đao ra chém đối phương đến chết?”

“Sao tôi biết được.” Sở Mặc lườm y một cái.

Duẩn Phồn không hài lòng nhìn vẻ mặt than của Trầm Dịch, cậu ta thích Sở Mặc ít nhất cũng phải biểu hiện ra một tí gì thích đi? Vậy mà cả ngày chỉ bày ra một bộ mặt như ai thiếu cậu ta hai vạn đồng ấy.

Vì thế phải càng phải thân mật với Sở Mặc hơn.

Để tôi xem cậu có thể nhẫn nại được bao lâu.

17. Chương 17

Rốt cuộc có nên ăn hay không? 0 0

Trầm Dịch cố gắng chuyển sự chú ý của mình tập trung vào quảng cáo trên màn hình TV, hồng trà lạnh, hồng trà lạnh! Hiện tại, hẳn thật sự muốn uống hồng trà lạnh để dập lửa ! ! !

Trầm Dịch hít sâu, thân thủ kéo tay áo Duẩn Phồn rồi tha y ra ngoài.

Sở Mặc sững sốt, Trầm Dịch đang tính làm gì?

Thành công quảng cái tên đang muốn chọc tức Trầm Dịch ra bên ngoài, khóa kỹ cửa, không để ý tiếng kêu gào khóc thảm thiết phía ngoài, thuận tay đặt Sở Mặc lên trên giường.

“ ” Sở Mặc im lặng, cậu ta thoát nhìn đang rất cao hứng?

Được rồi, hiện tại điều này không phải trọng điểm!

Trầm Dịch bước tới, áp lên người Sở Mặc. Mặt hai người vô cùng gần, có thể cảm giác được cả hơi thở của nhau. Sở Mặc nhìn Trầm Dịch, nhúu mày: “Đồ mặt than, định làm cái quái gì? Nặng quá.”

Cựa quậy muốn đẩy người nào đó đang ở phía trên người mình, lại bị Trầm Dịch đè lên không thể động đậy.

Trầm Dịch dùng một tay khống chế được hai cổ tay của Sở Mặc, cúi chen vào giữa hai chân Sở Mặc. Khóe miệng cong thành một độ cung tà ác.

Sở Mặc trừng mắt nhìn ngón tay không an phận sờ loạn của Trầm Dịch: “Khốn nạn, không phải cậu không thích con trai sao, đang làm cái éo gì vậy?!” Giọng nói đầy hoảng loạn.

Trầm Dịch nâng mi, cúi sát vào bên tai Sở Mặc, cười khê: “A, tôi cũng đã nghĩ bản thân không thích nam. Sau đó mới phát hiện ra tôi đúng là không thích những thằng con trai khác, tôi chỉ thích có một người con trai thôi.”

“ Chó má!” Sở Mặc sững sốt một lúc lâu mới phản ứng lại, buông lời thô tục, “Tay đừng có làm càn nữa!”

Mặt Trầm Dịch đen.

Con mẹ nó, Sở Mặc — người này nghe xong thổ lộ của hắn lại là phản ứng như vậy.

Trầm Dịch nâng cằm Sở Mặc lên rồi nhìn cậu, nhúu mày: “Phản ứng này là sao?”

Sở ngạo kiêu thay đổi sắc mặt: “Hừ, thích tôi cũng không sớm nói làm tôi hiểu lầm lâu như vậy, nếu sớm biết thì tôi đã hiến thân... Ồ, mình đang nói cái chết tiệt gì?”

Trầm Dịch hiếm khi cười ra tiếng, tay kéo mặt của mỗ ngạo kiêu đối diện với mình, cúi đầu dùng miệng quấy rối trên mặt.

Sở ngạo kiều: “Này, này, ngứa quá đi!” Thân thủ đẩy mặt Trần Dịch, thừa cơ muốn chạy trốn nhưng sau đó lại bị đặt ở trên giường .

Trần Dịch nhếch miệng, dè dặt cậu: “Cậu không phải nói muốn hiến thân sao?”

“Hiện tại, tôi không nghĩ muốn hiến thân!” Sở Mặc trừng mắt, lại là một trận cựa quậy lộn xộn, nhưng thay vì đào thoát được lại đi châm ngòi cho Trần Dịch.

Cảm giác có cái gì cứng cứng ngay bắp đùi của mình, Sở Mặc cười mỉa: “Hê, Hê. Mì chưa lên men mặt than này....À không,Trần Dịch, cậu bình tĩnh nha.”

18. Chương 18

Trần Dịch cũng không cùng Sở Mặc nhiều lời, với tình hình hiện tại ‘ăn’ ngay là phương án tốt nhất. Khiến cho đối phương trở thành người của mình, để xem từ nay về sau cậu ta còn dám cùng người khác thân cận không.

Nhanh chóng lột sạch quần áo của Sở Mặc, Trần Dịch uy hiếp: “Còn lộn xộn nữa, tôi trực tiếp tiến vào.”

“Mẹ.” Sở Mặc văng tục, lỗ tai dần dần biến thành màu hồng.

Từ trong tủ đầu giường lấy ra một chai dầu bôi trơn, hành động vô cùng thuần thực.

“Chó má, thì ra cậu sớm đã chuẩn bị cho việc này.” Sở Mặc nhìn chai dầu bôi trơn trong tay Trần Dịch, mặt càng ngày càng đỏ.

Hắc hắc, mục đích người này trở về chính là muốn ăn cậu, giờ mới phát hiện hả?

Trần Dịch cười khế, cúi đầu cọ cọ vào mặt Sở Mặc, “Ngoan, đừng lộn xộn.”

Phương pháp ‘lên giường nói chuyện’ khiến tâm trạng Trần Dịch đặc biệt tốt lên, vứt hết tất cả lời nói của Đông Phương Lăng về cái gì mà quyến rũ, dụ dỗ xuống sông.

Trần Dịch cúi sát trên người Sở Mặc lưu lại một dấu hôn, sau đó tiến tới hai điểm mẫn cảm của Sở Mặc, tay nhẹ nhàng vuốt ve rồi cọ sát, đầu lưỡi như có như không chơi đùa. Chỉ có như vậy thôi cũng đã làm cho Sở Mặc chịu không nổi .

Trần Dịch buông bàn tay đang chế trụ Sở Mặc. Hiện giờ, Sở Mặc chỉ cảm thấy hai điểm trước ngực không ngừng truyền đến cảm giác tê dại muốn co người lại, càng muốn hưởng thụ nhiều hơn.

“Mau. Ân. . .” Sở Mặc ôm lấy cổ Trần Dịch, cọ vào người hắn.

“Chết tiệt!” Trần Dịch trầm giọng, ngay từ đầu đã bị Sở Mặc châm lửa nhưng vẫn nhẫn nại mà yêu thương chậm rãi khuếch trương, vậy mà cậu còn dám cọ.

Đợi tới khi miệng nhỏ phía sau của Sở Mặc có thể chịu được ba ngón tay ra vào, vật cực nóng đã dễ dàng huyệt khẩu. Trần Dịch cúi xuống hôn Sở Mặc, rồi trực tiếp tiến vào. Thanh âm Sở Mặc bị nụ hôn này che lại, dù sao cũng phải đau, đau dài không bằng đau ngắn.

Một lát sau, Sở Mặc có chút không kiên nhẫn chuyển động thất lưng. “Ân. . Hồn dân!”

Trần Dịch nâng mi, xoay người cho Sở Mặc ngồi trên người mình, càng tiến sâu vào trong cơ thể của cậu.”Ngoan.”

Đoạn sau xin phép nhảy vọt qua nha, lão nương trong sáng như vậy sao có thể viết rõ loại chuyện này chứ!
(w)

Sau, Sở Mặc tỉnh lại, vỗ về thất lưng đau nhức không thôi, nhỏ giọng kêu rên, “Đau quá. . . /(o)/~~”

Trầm Dịch kéo người nào đó vào trong lòng, nhếch môi: “Đã bảo cậu là đừng lộn xộn. Hiện tại chắc tốt lắm rồi, biết lỗi lầm đi.”

Sở Mặc trừng mắt: “Đều là lỗi của cậu!”

Trầm Dịch cười khê ra tiếng: “Đó là do ai cứ hướng tôi kêu ‘mạnh lên, mạnh lên’?”

“ Cút đi ! ! ” Mặt Sở Mặc đỏ như cà chua một cước đá Trầm Dịch xuống giường, cũng chẳng còn để ý tới phần đang bị đau của bản thân mà bắt đầu nhe răng mắng chửi.

Vài ngày sau đó, trong khoảng thời gian diễn tập, mọi người đều khó miêu tả được bầu không khí giữa hai người, cái cảm giác gần sắp hiểu ra nhưng sau đó lại giống bong bóng vỡ tung thành mảnh nhỏ!

Thật khó hiểu!

Nhưng so sánh với cái cảm giác giá lạnh của mấy ngày hôm trước, bọn họ vẫn thích loại cảm giác này hơn.

Duẩn Phồn biết chuyện hai người đã xử lý xong, tự giác không xuất hiện. Thực ra chủ yếu là tra công muốn trốn tránh người nào đó thôi.

Thời điểm hai người diễn cảnh hôn, Sở Mặc bị Trầm Dịch thử hết kiểu hôn này đến kiểu hôn khác. Đáng lẽ cảnh này có thể thuận lợi hoàn thành thế mà Trầm Dịch lại cố tình sai sót.

Vì thế phân cảnh hôn nhau cứ diễn đi diễn lại thiệt nhiều — thiệt nhiều n lần ~(~)(~ ~)

~Sau đó, Sở ngạo kiều ngốc manh cũng phát hiện có điểm không đúng, một cước đá văng người nào đó, “Cảnh tiếp theo ! ! !”

19. Chương 19

Ngày kỉ niệm thành lập trường cuối cùng cũng đến, Sở Mặc cảm thấy mình bị hành hạ tới chết, thời điểm cosplay trước kia cũng không phiền toái tới như vậy. Thật vất vả mới mặc vào được trang phục, lại bị người khác kéo lên ghế ngồi giày vò gương mặt.

Xin thề nếu mặt của cậu không quen với việc trang điểm, Sở Mặc chắc chắn mình sẽ bị nổi một trận mẩn đỏ.

Trước ngực còn mặc một cái bra như ẩn như hiện đặt ở trên mạng.

Sở Mặc vịn trán, hên là cái này chỉ là diễn ở trường, nếu truyền lưu ra ngoài thì thanh danh cậu sẽ đi về nơi đâu?

Sở Mặc với Trầm Dịch ngồi ở phía sau sân khấu, trong lúc đó đang diễn ra tiểu phẩm hài khiến toàn trường ầm ầm cười to. Sở Mặc mím môi không dám cười, bả vai run run.

Nước mắt chảy ra nhanh chóng ngừng đầu ghen trở về.

Lần đầu tiên, Sở Mặc cảm giác xem tiểu phẩm cũng là một chuyện thống khổ ở nhân sinh.

Lúc chuẩn bị lên sân khấu, Phong Hiểu Tàn vỗ vỗ bả vai hai người, “Cố lên, chỉ cần khí chất của hai cậu, thân phận của hai cậu, hơi thở của hai cậu thôi cũng đủ để sân khấu này bùng nổ!”

Nói xong liền chôn một bộ đồ hoa sen vào người.

— Thật ra người này muốn làm khách mời lên sân khấu diễn. Nhưng vai diễn cái cây, cỏ nhỏ cũng bị đoạt hết, chỉ có thể diễn vai đoá hoa sen.

Buổi biểu diễn vô cùng thành công. Khoảnh khắc thể hiện tình cảm mãnh liệt, hủ nữ dưới đài một đoàn thét chói tai, người đi ngang qua nhìn thấy cũng hòa theo thét chói tai. Quả thật, bọn họ không biết hai người hôn nhau trên sân khấu đều là con trai, hàng thật giá thật.

Lúc buổi diễn kết thúc thì trời đã tối, Trầm Dịch nắm tay Sở Mặc cùng nhau bước đi trên đường.

Bên đường chỉ còn thừa thớt vài cửa hàng mở cửa, hai người đi vào tiệm mì sợi. Đại thúc nhìn thấy khách quen nên nhiệt tình hơn bình thường, thời điểm bưng mì lên bàn còn hỏi một câu: “Tiểu tử, đã ăn vậy thành hiện thực chưa?”

Trầm Dịch ho khan một tiếng, cầm tay của Sở Mặc: “Đã thành hiện thực.”

Sở Mặc đến bây giờ vẫn chưa biết gì về truyền thuyết tô mì song phân thịt bò, nghe đại thúc hỏi như vậy, cảm thấy ngạc nhiên. Mỗ đại thúc nói liên miên cần nhắc về truyền thuyết đó, về mặt mờ ám nhìn hai người.

Sở Mặc đỏ mặt, nhìn Trầm Dịch.”Tôi, tôi không biết. Tôi nếu biết liền.”

“Hiện tại biết vẫn chưa muộn, trở về lấy thân báo đáp đi.” Trầm Dịch thổi nhẹ vào tai Sở Mặc, thích thú nhìn màu hồng lan sang bên tai của cậu.

-Hoàn chính văn-

20. Chương 20

Đây là phiên ngoại về một show truyền hình hẹn hò

Một ngày nọ, Trầm Dịch và Sở Mặc cãi nhau, nguyên nhân thì không rõ. Chỉ biết hiện tại, hai người đang bước vào thời kì chiến tranh lạnh.

Lại một ngày nọ, chị gái Sở Mặc – Sở Vận tìm cậu, kêu gọi tham gia một show truyền hình hẹn hò đang rất nổi tiếng. Vốn dĩ Sở Vận là vì phần thưởng một chuyến du lịch miễn phí, còn có một ngàn đồng tiền quỹ phúc lợi.

Sở Mặc nghĩ đây là cơ hội tốt để làm lành với Trầm Dịch, liền gật đầu đồng ý tham gia.

Thời điểm nhân viên công tác đến chụp hình làm phim ngắn, Sở Mặc đều mượn phòng chụp để làm, không dám cho Trầm Dịch biết. Bằng không khi Trầm Dịch tức giận thì chính mình bị xử lý đầu tiên.

Theo kịch bản, Sở Mặc là người thứ hai lên sân khấu, vừa bước chân ra. Về mặt của tất cả nữ khách mời liền giống như. Ân, xuân tâm nảy mầm? Bíp! Bíp! Bíp! Trên cơ bản hầu hết đèn đều phát sáng.

Chị Sở Mặc hung tợn quét mắt tới các cô gái đã bấm đèn. Sau đó lại nghĩ mình với Sở Mặc đã hợp tác trước, vì thế an tâm =w=

Ai thêm để ý đèn của các cô phát sáng, dù sao thì cuối cùng khiến thủ thành công nhất định là tôi.

Một đoạn phim ngắn được chiếu lên, nữ khách mời dị thường tích cực hỏi một chút vấn đề. Sở Mặc cảm thấy đau đầu với những câu hỏi này nhưng vẫn cố gắng dựa vào kinh nghiệm trên mạng cả Baidu kết hợp với dò số chỗ ngồi mà trả lời.

MC tỏ vẻ đây là tiết mục phát sóng đầu tiên tới nay có khách mời nam tức giận.

Vòng cuối cùng là do khách mời nam tuyển chọn, chỉ còn lại chưa tới hơn mười ngọn đèn đang phát sáng. Sở Mặc nhìn khách mời nữ liếc mắt đưa tình về phía mình liền nhin không được mà nổi da gà.

Trên mặt bảo trì tư thái mỉm cười bình tĩnh, thực chất trong nội tâm sớm rít gào nửa ngày.

Cô gái à, cô có biết ánh mắt của cô rất khủng bố không? Hình như chỉ có màu đen thui thôi ! ! ! Mẹ nó, đừng có liếc mắt đưa tình với tôi nữa, ánh mắt của cô...tôi lo lắng có khi nào khi khóc thì nước mắt chảy ra cũng màu đen luôn không ! ! !

Vị đại tỷ này, dáng người của cô không tốt thì không nên mặc đồ bó sát thế này chứ! Mẹ nó, nhìn qua cứ giống như quả hồ lô vậy !!!

Còn có vị này, dì à, tuổi của dì hình như cũng bằng tuổi với mẹ của con đó. Lại còn dùng ánh mắt đó nhìn con, thật là ** đáng sợ !!!

Môi của vị biểu tỷ này đánh đỏ chót như vậy, tôi không có dũng khí nhìn đâu !!!

Mẹ nó, mặt của vị muội tử này trang điểm mấy tầng phấn so với lão tử cos còn muốn khoa trương hơn __

Sở Mặc ở trong lòng lệ rơi đầy mặt.

Mỗi một ngọn đèn bị tắt xuống, Sở Mặc có thể cảm giác một đạo tầm mắt ai oán chăm chú đặt trên người của mình !!!

Lưu lại hai ngọn đèn trở về chỗ ngồi bên MC. MC liền công bố cô gái tâm động, gương mặt của chị gái xuất hiện nổi bật ở trên màn hình.

“Răng rắc.” Đây là âm thanh gì vậy.

Trầm Dịch ngồi ở trong phòng khách, trước mắt là TV đang chiếu show truyền hình hẹn hò.

(° °;) Ly thủy tinh a, người chết thật thảm ! ! ! !

Sở Mặc bỗng nhiên cảm thấy sau lưng một trận lạnh lẽo.

21. Chương 21

Dưới tầm mắt của mọi người, Sở Mặc cùng với chị gái “thâm tình” nhìn nhau ba mươi giây, sau đó khiên thủ thành công.

Chị gái cao hứng cầm phần thưởng đi ra ngoài với Sở Mặc, lại không biết tận thế của hai người đã tới rồi.

Sở Mặc huyết sáo về đến nhà, sờ vào “tiền tham ô” năm nghìn nguyên nhân dân tệ. Hắc hắc, có tiền, có tiền, có thể mua bộ quần áo kia.

Chìa khóa còn chưa cắm vào ổ thì cửa liền mở ra. Tiếp theo là một trận hoa mắt chóng mặt, cậu đã bị ném trên giường từ lúc nào.

TV còn đang chiếu tiết mục hẹn hò kia, trong lòng Sở Mặc chột lạnh — xong rồi, chọc giận Trầm Dịch thì chỉ có thảm. Vì thế lộ ra vẻ mặt tươi cười nịnh nọt nhìn Trầm Dịch, “A! Trầm Dịch. Tôi tôi tôi tôi đi tắm một chút.”

Trầm Dịch nâng mi, nghĩ thầm, ân, ở trong phòng tắm tiến hành hoạt động trừng phạt cũng không sao. Sau đó, người nào đó liền đứng lên, nhìn cậu một mạch bỏ chạy tới phòng tắm.

Chẳng lẽ Sở Mặc không biết phòng tắm đã bị hư ổ khoá à?

(H và vân vân mấy người tự nghĩ đi nha, tui không viết đâu __)

Cuối cùng, kết cục của Sở Mặc là bị Trầm Dịch đặt trong phòng tắm làm một lần, trên giường một lần, phòng khách một lần, chiến trường thiêu đốt đến các góc.

Sau đó, Trầm Dịch bế Sở Mặc mê man đi vào phòng tắm rửa sạch. Sở Mặc vô ý thức ôm cổ Trầm Dịch, miệng còn thì thào: “Ân. . Từ bỏ. . . .”

Từ nay về sau, Sở Mặc xin thề không dám cùng chị gái của cậu tiếp xúc nữa, sợ cô lại coi trọng phần thưởng của game show nào đó rồi tiếp tục kêu mình tham gia.

-END-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-dan-noi-khong-voi-cai-chet-sao>